

[Elgaard.]

organisationen for europæisk økonomisk samarbejde og den dertil sluttede europæiske betalingsunion. Men her må vi ikke glemme, at når vi er nået et stykke fremad, er det i første række, fordi regeringen og befolkningen i De Forenede Stater har ydet meget betydelige ofre, der har gjort dette samarbejde muligt.

Der er for mig ingen tvivl om, at det islæt af praktisk idealisme, der har dikteret Amerikas politik på dette område, forstås og påskønnes af den danske befolkning.

Da først dette økonomiske samvirke havde vist sig effektivt og til gavn for de deltagende lande, måtte det næste selvfølgelig skridt blive en udbygning af det fælles forsvar gennem Atlanterhavspagten.

Ingen kan desværre i dag underkende faren for, at en krig kan bryde ud og atter lægge store dele af verden øde. Fra de vestlige landes side vil alt, hvad der står i menneskelig magt, blive ydet for at afværge en sådan katastrofe, hvis omfang overhovedet ikke kan overskues. De Forenede Nationer kan også her yde en ikke ubetydelig indsats i kraft af den indflydelse, de fredsbevarende kræfter her kan udøve, og lad os håbe, at freden må bevares og sikres en rum tid fremefter.

Men det ville være naivt og urealistisk at tro, at alene tilstedeværelsen af et forhandlingsapparat skulle kunne forhindre en verdenskrig i at bryde ud. Koreakrigen er et talende og advarende eksempel. Også andre steder i verden gærer uroen og tiltrækker de storpolitiske interesser. Under disse forhold er der for venstre at se ingen anden vej til at sikre freden end at styrke den fredsbevarende alliance, som Atlanterhavspagten danner grundlaget for, så hurtigt og så fuldstændigt, at et angreb på nogen af de deltagende stater på forhånd må forekomme så umuligt med hensyn til et heldigt udfald for angriberen, at der slet ingen angriber findes.

En sådan styrke opnås ikke ved isoleret optræden fra de enkelte landes side, men gennem nøje samarbejde og samvirke. Den sidste krigs erfaringer viste, at først da styrkerne samordnedes under fælles ledelse, med fælles planlægning, fælles forsyningspolitik o. s. v., blev det muligt at overvinde angriberen og genskabe muligheden for en fredelig udvikling.

Derfor må også Danmarks befolkning hilse med tilfredshed, at de allierede landes forsvar allerede nu er bragt ind under en fælles ledelse, og at kræfterne ikke på nær-

værende tidspunkt er blevet splittet og delt i planløse, isolerede forsvarsordninger.

Danmark har ikke derved sat blot en tæddel af sin selvbestemmelsesret eller selvstændighed til. Ingen kan fordre, at danske tropper drages ind i militære eventyr, som det fra visse sider har været antydnet, som følge af vor deltagelse i Atlanterhavsalliancen, medmindre krigen kommer til os ved et angreb udefra. Vi yder da af egen fri vilje og på selvholdelsesdriftens grund de samme ofre som vore allierede i en fælles sags tjeneste.

Venstre har, som tidligere omtalt, med beklagelse set, at det nordiske fællesskab ikke i fuldt omfang har kunnet opretholdes indenfor denne politiks rammer. Men det er en tilfredsstillelse for venstre, at Nordens folks veje delvis har kunnet skilles på et enkelt punkt, uden at det har efterladt det mindste spor af vanskeligheder. Det nordiske samarbejde bør derfor ikke på noget tidspunkt slippes af syne, men styrkes der, hvor det naturligt udfolder sig, indenfor FN, Europarådet, de europæiske samarbejdsorganisationer, og iøvrigt ad de gamle prøvede kanaler, vort fælles lovgivningsarbejde og den gode gensidige hjælpsomhed, der aldrig har svigtet.

Det er forståeligt, at den alliancepolitik, der nu er blevet Danmarks, som allerede nævnt har vakt betænkeligheder hos adskillige, der i menneskealdre har været vænnet til en anden indstilling overfor de udenrigspolitiske spørgsmål. Jeg mener at have besvaret disse betænkeligheder ved at belyse venstres begrundelse for de standpunkter, partiet har taget.

Men inden jeg afslutter disse mere almindelige bemærkninger, vil jeg dog tilføje, at den politik, der nu bygger på et snævert økonomisk og forsvarsmæssigt samarbejde mellem en række vesteuropæiske og oversøiske lande, som vi i menneskealdre har været knyttet til med fredelige bånd, er en politik, som ikke kan stykkes ud. Den må gennemføres konsekvent i alle dens led. Ingen kan vrage og vælge mellem dens bestanddele. Den må følges helt og uforbeholdent. Danmark kan ikke indskrænke sig til at følge alene de veje, som vi anser for mest fordelagtige, og hvorved vi kunne slippe billigst ved at unddrage os de byrder og forpligtelser, som vi måske ikke fuldtud anser os for kaldet til at påtage os.

Den forsikring, vi har tegnet, er en kaskoforsikring, og vi må betale den fulde præmie. Det vesteuropæiske samfund kan hverken moralsk eller økonomisk bære en tilstand, hvorunder byrderne kun falder på